

Կամք Լստուծոյ են անհաւք,
 Յաղթարս իսկի չեն գրած .
 Պառլանց գրլուխ խոնարհին,
 Յոռքէ յաստեղք չըձրկտին :
 Թաւաւոր հոգի այս մարդոյ
 Կերպ է վեհին Լստուծոյ,
 Թլուչի գընայ երբ պիտոյ,
 Լռանց քածի ոռնալոյ :

Ձեր տէր պապու հողթափեր
 Ելից հոգոյն չըհրաւեր .
 Տուք Լստուծոյ անվեհեր,
 Յորժամ նրմա ախորժէ :
 Եւ ես հիմիկ յիսնամէ
 Հեռի պառլանց գուշակէ .
 Հազար կըճիճ կոտրեցաւ,
 Եւ իմ կարճ կեանք երկընցաւ :

ԵՍ

ՎԱՂԵՆԱԿ

քա ն ա ս ի ր ա կ ա ն

Բ Ա Ն Ա Ս Տ Ե Ղ Ծ Ո Ւ Թ Ի Ի Ն

Գ Ա Ր Ո Ւ Ն

Որ ի սուգդ էք՝ դուն մի բացէք զաչս ի հըրճուանս,
 Թէ ձեր հոգւոց չիք քան ըզմութ այլ տեսարան .
 Բացէք ըզսիրտդ ի սըրբագոյն արդ ի սփոփանս .
 Բնութիւն ճարտարն է ի սփոփչաց՝ թէ ուռչ՝ միայն :

Որ ի բախտի վայելս գըրգեալ եւ յափրացայք՝
 Ի հնարակերտ զուարճմունս՝ լըցեալ զբնութեան թերի,
 Բացէք ըզսիրտ, տեսէք ո՞ր այն հեշտք առօրեայք
 Ի կշիռ գայցեն՝ դ՛որս արդ գարուն բաշխէն ձերի :

Որ ի մահիճս անդ տանջեցայք տառապանաց,
 Եւ զցաւսդ հանէք վկայս՝ զի ցաւոց է այս երկիր,
 Բացէք նուաղեալ զաչսդ ի տեսիլ յայս կենսազգեաց,
 Եւ հաս Վարուն, Վարուն բաշխող կեանս բըռնալիր :

Լռիւոյն նըշոյլք լուսավարդ
 Ի քաղցուենին իւր ծագել,
 Հեղուն զոգւովք մեր զըւարթ
 Բզգացմունս ցարդ անընտել :
 Օ բիւս յածելով շուրջ ի խինդ՝
 Յոր նա կանխէ լուսատու,
 Ի մէն մի տես սըրտաթինդ
 Տամբ ըզմայլմանց ալելու :
 Կենդանութեանն արդ ի սիւք
 Խայտան ոգիքս ի մեծ յոյս
 Եւ թէ դարձցին համազոյգ
 Եւ մեր վայելք՝ նորաբոյս :

Ի՞նչ մէն մի քայլ՝ դաշտք , ծործոր ,
Ի զարդ , ի գեղ եւ բուրմունս՝
Օ՜ական ի հըրձուանս յածեն նոր ,
Կամ ամօքեն ըզընդունս :
Ո՛ր իցեն ոստքն այն յերեր
Որ իբր ոսկերըս կանգուն՝
Ս՝ահու՝ ընդ մարգս անդ՝ ըստուեր ,
Եւ հեծէին ընդ հողմոյն :
Լ՛րդ ազազուն այն ուղէչք
Ի ծաղկերանգ կանաչ քօղ՝
Բան ըզհարսունս գեղաղէչք
Պըճնին ակամբք զոր տայ ցօղ :
Երցին ի ծագ կամ ի ծոց
Իբր ըզխայրիս կանխահաս
Որրին փափկիկ բոյնք թըռչնոց
Յուսոյ կենաց յօթեւմանս :
Բնութեան ի մէն գեղ եւ զարդ ,
Սէն մի խոխոջ ցայտ յառուակ
Սէն մի՝ փըթթեալ փայլ կամ վարդ՝
Եոր դայ աւիւն յասպուճակ :
Յոստոց ի յոստ սաղարթուն
Օ՜այգն եւ գարուն ողջունէ ,
Ո՛ր ի դայլայլիկս իւր զուարթուն
Բնութեան ըզտօնս յաճախէ :
Տըրտում զայն վանգս եւ քընքուշ ,
Օ՜որ մայրք կըրկնեն եւ հովիտ՝
Ի ըսէ նըթդեհն , եւ ի յուշ
Սիրեցելոյն թընդայ սիրտ :
Դաւար ի դիւրն ըզձական
Սլացեալ աղուն աղաւնի ,
Եւ զհետ ձայնէ զվարդութան
Թողուլ ըզյարկն ընտանի :
Երաբողբոջ յանդաստան
Եւ ընդ վիժանս ջուրց արտուտ
Թեւածէ նուրբ ածեալ ձայն ,
Եւ ընդ եղտիւրս առնու դռոյթ :
Եւ երգասէր ծիծեռնիկ
Թողեալ զձագունսն ոչ թէ զհոգ՝
Փութայ ի դարձ յիւր բունիկ
Թեթեւագոյն՝ աւարօք :
Ի ընուն այերքն ի հընչիւն
Սերթ ի բառաչս անդ նախրաց ,
Սանր ի գառանց մերթ պոչիւն՝
Յայթիւ հովուացն ընդ մանկանց :
Եւ մերթ ի ճռինչ արօրոյն
Բնդ կորդ անդ դաշտս յերթեւեկ ,
Ո՛ստի դարձցին ակաղձուն
Երբեմն այլք բերկրեալ յերգ :

Կենդանութեանն հանրազգեաց
 Սանաւորեալ եւ ծանր ուխք,
 Սրանան կայտուն խնդազգեաց
 Օղակափրփուրս, յորդաբուխք .
 Ուի հեռուստ՝ ծով կապուտակ
 Օչառաչն ի մեղմ զըսպէ շունդ,
 Սըր զերդ խաշինք ըսպիտակ
 Լապտաստք խառն առնուն թինդ :
 Լնդ մերթ ի ծոցսն եւ զկայմիւ
 Խաղապատի սիւք կայտառ,
 Եւ մերթ վազէ նա զդրօշիւ՝
 Պատիւ զոտիւք իւր պաստառ :
 Օլեացն երբեմն ըզբարբառ
 Հեղու զափամբք մօտ ընդ մօտ,
 Եւ ընդ փրփուրս մերթ պայծառ
 Սըրփէ զծաղկանց թերթս եւ զհօտ :
 Յանոյշ յայն սիւք զայգն եւ ցայդ
 Քանի՛ ի սիրտս ըզգացմունք,
 Օաւուր զնախկին երբ ըզվանդ
 Օմրթանն ածեն կամ զհրնչմունք .

Ո՛հ, քանի՛, քանի զգացմունք հիասրաշ,
 Քանի՛ ընդ քեզ, Եստուած իմ, փառս ոգեշարժ .
 Սինչ այսքանի զմեօք քաղցրախորժ փոփոխմունք
 Եւ այսքան փայլմունք :
 Ոչ, ոչ թէ վեր մեծ է բազուկդ յորոտ շանդ՝
 Քան ի տրկար բողբոջն եւ սէզ ի մարմանդ .
 Եւ ոչ այնքան վեհ յարձակել գոռ մըրրիկ՝
 Օերդ գարնան յայս սիւք :
 Սի զծառն երբէք ինձ տեսանել դէպ լիցի
 Օմատաղ տերեւս սօսափելով առ խընդի,
 Սի՛ մարգն առուս, ի դեղ դալար եւ ի հօտ
 Սի զշաղն յառաւօտ,
 Սի՛ խընկաբոյրն ըզձեմ առնուլ ի դրախտին,
 Սի ձեռս ի տունկ ինչ արկանել հրաշազնին՝
 Եւ ոչ քան զբիբս զհրրճուեալն ի քեզ զերծել սիրտ
 Վահութեան ի ժպիտ,
 Եւ ոչ՝ վարդին ի ծոց՝ անոյշ քոյդ ըզսէր,
 Եւ ոչ ըզխնամնդ ծածկեալ խորհել թաւն յըստուեր,
 Եւ ոչ առ մէն մի դեղ, դաշնակ հեշտածին՝
 Օպատկերդ անմարմին :
 Եւ ոչ զայս նոր որ զլետ մահու տեսեալ կեանս՝
 Եւ ոչ սըրտիս ի թախծազին սփոփել ժամս,
 Թէ՛ զերդ գարունս ի ձմերանէ՝ եւ հոգւոյ
 Օխինդ ընծուես ի սգոյ :